

O ovciach a ľudoch

a ak si náhodou človek, tak viem, čo si teraz myslíš: myslíš si, že som tiež človek a hovorím to len tak, lebo som niečo poplietla. Mýliš sa! Som skutočná ovca. Ináč povedané: mám pekné kučierky a jasnozrivú myseľ. Býva to aj u ľudí, ja viem. Ale u nás oviec je to normálna vec. A práve v tom je rozdiel.

Neviem, prečo ľudia považujú za popletené akurát ovce. Domnievam sa, že to súvisí s tým, že vždy potrebujú niekoho, kto je v niečom horší ako oni. Zdá sa, že je im úplne fuk, či to je aj pravda. Už len keď ich počujem hovoriť o chromých kačkách! Hneď

sa mi začnú ježiť kučierky. Videl už niekto nejakého človeka letieť rýchlo ako šíp a pristáť na vode? Nie. Ale kačky už áno. Takže *kto* je vlastne chromý?

Medzi nami ovcami hovoríme o ľuďoch, že si len myslia, že vedia všetko lepšie ako ostatní. Ale aby sme sa nepochopili nesprávne: napriek tomu ich mám rada a v každom prípade ich mám radšej ako vlkov. Ak si ľudí raz prekukol, tak si zistil, že sú vlastne celkom roztomilí. Vlkov neprekukneš nikdy a roztomilí celkom určite nie sú.

Našťastie tu na gazdovstve máme do činenia len s ľuďmi. Vlci sa nanajvýš zakrádajú v noci po okolitých lesoch a zavýjajú, až zachrípnu. Ešte sme tu nevideli ani jedného a všetci sa toho aj radi zriekneme, dokonca aj Charly, strážny pes na našom gazdovstve, hoci by to mal byť ich vzdialený príbuzný. Len Max sa niekedy nafukuje, aby len prišli, veď potom uvidia. Teda, takto sa nafukoval ešte minulý týždeň. Čo sa vlkov týka, je medzičasom o trochu opatrnejší.

Max je najmenší z ľudí na Michlovom gazdovstve. Tak sa volá gazdovstvo, na kto-

rom žijem, lebo patrí rodine Michlovcov. Teda, o toľko väčší ľudia sú gazda a gazdiná Michlovci a Maxova veľká sestra Lina. Teda, o toľko väčšia ako Max vôbec nie je. Je tretiačka a on je druhák. Max má problém len s tým, že mu Linu vždy dávajú trochu za vzor. Je totiž skutočne dobrá žiačka a jemu učenie tak dobre nejde. Viac sa zaujíma o traktory a kombajny a vôbec o všetko, čo má kolesá a rachotí. Neskôr chce byť diaľničným policajtom.

„Ale aj tí musia vedieť čítať,“ vždy ho hnevá Lina. „Aspoň ešpézetky.“

„Čítam lepšie ako ty,“ zakričí na to Max a už sú si vo vlasoch.

Ak by bol Max ovca, tak by bol spokojný, keby čítal tak dobre ako jeho veľká sestra Lina, a tiež by sa hneď tak nenapálil. Toľko ešte k tomu, že ľudia si myslia, že vedia všetko lepšie ako ostatní. Aby si niekto nemyslel, že som si niečo vycicala z pazúra, ako hovoríme my ovce.

Jasné, že malý Max to so svojou veľkou sestrou nemá ľahké. Preto aj dodatočne rozumiem, čo mali znamenať tie šibnuté stávkky. Možno by som vtedy na to prišla hneď, keby som mohla rozmýšľať v úplnom pokoji. Musím však žiaľ priznať: bola som rovnako pomotaná ako všetci ostatní a spočiatku som nemohla jasne myslieť.

Bolo to minulý týždeň, keď sa Line a Maxovi začali letné prázdniny a hneď v pondelok ráno zmizol jeden náš baranček. Barančeky, tak voláme celkom mladé ovce, ktoré nesmú ísť ešte nikam samy a vždy musia pekne zostať so stádom. Jeden z nich ráno

zrazu nebol v košiari a vtedy sa Max stavil s Linou, že ho nájde rýchlejšie ako všetci ostatní spolu na gazdovstve. Dokonca rýchlejšie ako Charly!

„Dohodnuté – kto prehrá, trikrát vykydá hnoj z Eduardovho chlieva!“ tešila sa Lina a skôr, ako gazda a gazdiná mohli na to niečo povedať, Max si s ňou na to ťapol.

Eduard je naše prasa a jeho chliev – no zbohom!

„No tak bude najlepšie, keď ti už teraz nachystám ocinove staré gumené čižmy,“ povedala gazdiná.

Maxove vlastné gumené čižmy nie sú totiž dosť vysoké na Eduardov – prosím o prepáčenie – svinčík.

„Nebudem ich potrebovať, o to sa môžem stavať,“ nafukoval sa Max a Lina mu hneď ešte raz nastavila ruku.

„Kto prehrá, bude týždeň odpratávať zo stola,“ povedala a Max si s ňou znova na to ťapol.

Tak to bolo so stávkami. My ovce sme boli ešte všetky dnu v košiari a Michlovci stáli vonku. Čudovala som sa, že bránka

na košiari bola rovnako zatvorená ako včera večer, keď ju zavrel Max. Ako teda pre živého boha vyšlo v noci z košiara ťarbavé mláďa? Alebo sa niekto potajomky a potichučky vkradol dnu a to úbohé mláďa...

Na to nemohlo byť ani pomyslenia, no samozrejme, že to ľuďom napadlo. A mne tiež. Veď preto som bola taká pomotaná. Čo sa stalo potom, to bol taký deň a taká noc, že by som to už nechcela zažiť.

